

BIOGRAPHIE.

De Luitenant-Generaal JEAN THEODORE SERRARIS.

In het begin dezes jaars vernamen wij opvolgend verschillende sterfgevallen onder de weinige nog in leven zijnde oude soldaten, die tijdens het eerste keizerrijk met eer de militaire loopbaan betraden, die zij later in onze dienst vervolgden en voleindigden, met regt de algemeene achting en bewondering voor hunne krijgsmanshoedanigheden nalatende. — Onder deze komt het eerste voor, de op den 2^{den} Januarij overleden luit.-generaal SERRARIS, en het is aan zijne nagedachtenis dat ik mijne zwakke pen wil wagen, hoezeer ik zijne roemvolle loopbaan eenen beteren geschiedschrijver hadde toegewenscht.

JEAN THEODORE SERRARIS werd den 8sten Mei 1787 te Kieldrecht in Oost-Vlaanderen geboren, en hoewel aanvankelijk niet voor den krijgsmansstand bestemd, trad hij echter den 14^{den} Junij 1806 als vrijwilliger in Fransche dienst, en wel bij de velites-grenadiers der garde. Kort daarop, den 14^{den} October namelijk, woonde hij den slag bij Jena bij, alwaar een kogel hem den regter arm zwaar verwondde. Opvolgend doorliep hij, steeds te velde, de verschillende lagere rangen, tot dat hij op den 10^{den} October 1809 de épaulet verwierf, met rang van onder-luitenant betaalmeester bij het 1ste regt. tirailleurs der oude garde; hij had in dien tusschentijd

mede gemaakt de veldtogten van 1806 en 1807 in Pruissen en Polen, 1808 in Spanje en 1809 in Oostenrijk, en opvolgend bijgewoond de veldslagen van Eylau, Friedland, Esslingen en Wagram. De drie daaraanvolgende jaren woonde de onderluit. SERRARIS de veldtogten in Spanje bij, aldaar werd hij den 6^{den} December 1811 bevorderd tot 2^{den} luit. bij de fuseliers-grenadiers der oude garde, en het was in dien rang dat hij deelnam aan den veldtogt van 1812 in Rusland. Bij den opmarsch naar Moskou onderscheidde SERRARIS zich herhaaldelijk, ten gevolge waarvan de Keizer hem op het Kremlin het ridderkruis van het Legioen van Eer toekende, en kort daarop hem in den Franschen adelstand opnam, met praedicaat van Chevallier. — Bij den terugmarsch in dezen zoo noodlottigen veldtogt, deelde hij met allen in de ellende, vermoeijenissen en gevaren van het zoozeer geschokte Fransche leger, tot hij te Posen met zijn regiment aankwam en aldaar den last kreeg zich onverwijld per post naar Parijs te begeven, om met verschillende hoofdofficieren en adjudanten, in welke betrekking hij laatstelijk fungeerde, werkzaam te zijn bij de organisatie der nieuwe regementen jonge garde. Ten gevolge zijner bemoeijingen in deze, werd hij den 20sten Fe-

bruarij 1813 tot luitenant bij de grenadiers der oude garde benoemd, en den 8ten April daaraanvolgende tot kapitein-adjudant-majoor bij het 11de regiment tirailleurs, hetgeen hem den rang gaf van bataillons-kommandant bij de linie.

In den veldtogt van 1813 vinden wij den kapitein SERRARIS weder bij de veldslagen van Dresden, Leipzig en Hanau, en het was bij den slag van Leipzig, op den 16^{den} October, dat hij zijne tweede kwetsuur verkreeg, door een schot in de linker zijde. — Het daaraanvolgende jaar woonde hij de verschillende gebeurtenissen in België bij, en wist zich zoodanig bij Antwerpen, alwaar hij ten derden male gekwetst werd, te onderscheiden, dat de generaal CARNOT, opperbevelhebber der vesting, hem tot officier van het Legioen van Eer en chef de bataillon benoemde, onder afwachting der keizerlijke bekrachtiging. — Deze benoemingen bleven echter zonder gevolg, daar de gemeenschap met Frankrijk geheel was afgebroken en de abdicatie van den keizer er de mogelijkheid toe benam.

Van zijnen eersten veldtogt af had SERRARIS de gewoonte aangenomen, in een zakboekje, met enkele, meest zeer laconische bewoordingen, het gebeurde van den dag op te teekenen. Een kanonkogel die hem bij Esslingen, in den letterlijken zin, zijnen randsel van den rug schoot, deed dit merkwaardig zakboekje verloren gaan. Voor ons is echter bewaard gebleven dat, waarin hij zijne dagelijksche aantekeningen in den veldtogt van 1812 maakte, welke zich afwisselend door het karakter van stoïcijnschen humor kenschetsen. Zoo lezen wij op 12 Junij 1812: » Pas-

» sage de la Vistule, à une lieue en deça
» de la ville; nous sommes déjà à 500
» lieues de Paris; cela sent déjà furieuse-
» ment l'armée. La campagne est dévastée
» par le passage." Op 17 Julij. » Globokoe,
» petite ville en bois, on n'y voit que des
juifs. — 6 Septembre, Affaire de Mozaïsk,
il y fait chaud; je suis de garde chez le
maréchal MORTIER, notre commandant," en
eindelijk op 18 September uit Moscou:
» un Arménien à turban et à barbe noire,
dont nous préservons la maison, me fait
bon accueil; je lui rends des services; sa
femme m'appelle cupidon; son grand poig-
nard me gêne etc." Al deze kleine,
schier nietsbeduidende opteekeningen,
kenteekenen zoo geheel zijnen echten
soldatengeest, doen geheel den man ken-
nen die te midden der gevaren steeds
eene groote mate van welgemoedheid en
onbezorgdheid wist te behouden.

Ten gevolge der latere gebeurtenissen verliet SERRARIS, in October 1814, de Fran-
sche dienst met eervol ontslag, en bood
den Souvereinen Vorst zijnen degen aan,
die hem den 4^{den} April 1815 bij ons leger
aanstelde tot majoor-kommandant van het
40ste bataillon militie, alhoewel al de ove-
rige militie-bataillons door luit.-kolonels
werden gekommandeerd.

Den 16^{den} Augustus 1829 werd hij tot
luit.-kolonel bevorderd, en hem het kom-
mando opgedragen over een der nieuw
opgerigte bataillons grenadiers. Het was
in die betrekking dat hij deelnam aan de
gebeurtenissen van het volgende jaar te
Brussel, en het was onder zijn kommando
dat de grenadiers den vuurdoop ontvingen,
bij den aanval op de Schaarbeeksche poort.

Te dier gelegenheid benoemde Z. M. de Koning hem tot ridder 4de klasse der Militaire Willemssorde.

Het jaar daaraanvolgende nam de luit.-kolonel SERRARIS, aan het hoofd van het 2de bataillon grenadiers, deel aan den tien-daagschen veldtogt. Buiten dit bestek ligt het de plaatsen aan te wijzen, waar dit bataillon zich loffelijk onderscheidde; de verschillende gebeurtenissen van dat tijdstip staan ook aan velen nog te levendig voor den geest; genoeg zij het te zeggen dat zijn kommandant de onderscheiding te beurt viel, binnen een jaar de tweede Nederlandsche Order te ontvangen.

Tijdens het leger te velde was, kommandeerde SERRARIS de 7de afdeeling infanterie, eerst als luit.-kolonel, later en wel sedert 5 Februarij 1834 als kolonel, welk kommando hij tot 1 Januarij 1841 behield. Gedurende dat tijdsverloop mogt hij steeds de hoogste tevredenheid verwerven, over de wijze waarop hij het bevel over zijne afdeeling voerde.

Hier zijn wij aan het laatste gedeelte van zijne roemvolle loopbaan gekomen. Tot generaal-majoor, kommanderende de 2de brigade der 2de divisie infanterie aangesteld, bleef hij onafgebroken in die betrekking werkzaam tot 28 Novemb. 1850, toen, na het overlijden van den luit.-generaal graaf van LIMBURG STYRUM, aan hem ook het opperbevel over de troepen in Limburg werd opgedragen, na inmiddels in 1842 tot kommandeur van de orde der Eikenkroon te zijn benoemd. Gezegd gewigtig kommandement behield hij tot het oogenblik waarop het Z. M. den Koning behaagde hem op pensioen te stellen. Dit

gebeurde den 8sten September 1852, onder dankbetuiging voor de vele diensten door den generaal bewezen, en met rang van luit.-generaal.

Aldus is, in korte trekken, de militaire loopbaan van den generaal SERRARIS, die wel een ieder met mij roemvol zal noemen. Ik acht mij buiten staat, woorden van personen lof, den overledene betreffende, hier bij te voegen, daar ik hem te weinig van nabij heb kunnen kennen. Gehechtheid aan Koning en Nederland, stralen klaarblijkelijk in al zijne handelingen door, zooals de dagen van 1830 dat ten volle bewezen. Belg van geboorte, wachtte hem de schitterendste toekomst, indien hij, gelijk zoovelen, zich aan de zijde der opgestane gewesten had willen scharen; doch de bewijzen liggen voor mij, hoe hij met fierheid het kommando eener brigade van de hand wees, hem door het voorloopig bewind aangeboden. Koning WILLEM II erkende later persoonlijk dit bewijs van trouw, door hem in 1842 in den Nederlandschen Adelstand op te nemen, met praedicaat van Jonkheer.

De meesten onzer zullen zich nog zeer goed herinneren, dat toen de Koning der Belgen in Junij 1849, de stad Luik met een bezoek vereerde, de generaal SERRARIS van de zijde van ons gouvernement werd afgezonden, om dien Vorst namens den onzen te complimenteeren. Deze zending liep voor hem op de meest vleijende wijze af; en wij aarzelen niet te zeggen, dat koning LEOPOLD hem de duidelijkste blijken gaf, hoezeer hij zijne vroegere handelingen tegenover het voorlooping bewind naar juistheid waardeerde; de koning der

Belgen schonk hem den 14 Junij 1849 het Kommandeurskruis der Leopolds-Orde. Twee maanden te voren was hij door koning WILLEM III tot kommandeur der orde van den Nederlandschen Leeuw bevorderd geworden.

Zooals ik in den aanhef dezes zeide, het was op den 2^{den} Januarij jl. dat de generaal SERRARIS, na eene langdurige ongesteldheid, te Maastricht den geest gaf. Sedert zijne pensionnering was zijne vroe-

gere welgemoedheid verdwenen; zijne verplichte werkeloosheid was hem onaangenaam, en hierin is welligt de aanleiding te vinden dat zijne vroeger krachtvolle gezondheid hem zoo op eens verliet.

Mogten deze weinige bijzonderheden van zijne zoo rijke carrière zijnen vrienden welkom zijn, dan is het doel van den opsteller dezes geheel bereikt.

B. 18 Mei 1855.

VERSCHEIDENHEDEN.

De belegering van Sebastopol zal, wanneer zij eenmaal tot de geschiedenis behoort, eene rijke leerschool worden, zoowel voor den ingenieur als voor den artillerist en infanterist. Nu reeds over de verschillende zich daar voordoende omstandigheden een beslissend oordeel te vellen, zou voorzeker voorbarig wezen, maar niet onbelangrijk is het nu en dan voorloopig de meeningen op te teekenen van bevoegde beoordeelaars, als bouwstoffen, die men later zal kunnen toetsen en aannemen of verwerpen. Daartoe behoort onder anderen het volgende uittreksel uit een brief, die dezer dagen in den *Daily News* geplaatst werd.

. Toen het bombardement (van 17 October) zonder uitwerking bleef, werden regelmatige loopgraven geopend; dit werk ging vrij spoedig voorwaarts en er

werden verscheidene nieuwe batterijen gebouwd en gewapend: maar, — naar het zich laat aanzien is de inneming der vesting noch altijd even zoover verwijderd als bij het begin van het beleg. Bij een resultaat, dat zoozeer in tegenspraak is met alle verwachtingen, moet natuurlijk bij militairen de vraag oprijzen, of alle hulpmiddelen der nieuwere artillerie-wetenschap door den belegeraar bij deze merkwaaardige onderneming zijn aangewend, dan wel of er natuurlijke en onoverkomelijke hindernissen aanwezig waren, die dit verhinderden. Niemand zal loochenen, dat de onderneming reeds uit natuurlijke oorzaken eene hoogst moeilijke was, maar aan den anderen kant laten zich misslagen aantoonen, die van het grootste gewigt zijn en vermeden hadden kunnen worden. Daartoe behoort in de eerste